

Marinier Hans Vlijm na uitzending naar Irak:

'Ik snap niet dat we hier klagen'

Precies een jaar geleden vertrokken de eerste Nederlandse militairen in het kader van SFIR naar Irak. Marinier Hans Vlijm was een van hen. Hij is ervan overtuigd dat de Nederlanders er goed en nuttig werk verrichten. "Al Muthanna schijnt de rustigste provincie in Irak te zijn. Maar dat viel mij erg tegen. Als dit de rustigste provincie is, dan wil ik de rest niet zien."

Naam en leeftijd: Hans Vlijm (29)
Rang, functie als militair: marinier, verkenners
Uitgezonden naar: Irak (SFIRI)
Is nu: in actieve dienst
Hobby's: vissen, hardlopen en lezen
Hekel aan: moeilijk doen als het makkelijk kan
Beste oorlogsfilm: documentaire *Crazy*

CLS (*Combat Life Saver*). "Ik heb eerder al een jaar op Curaçao gezeten. Na Irak wilde ik nog eens naar de West." Het zal waarschijnlijk zijn laatste reis voor Defensie zijn. Want hij is van plan om over anderhalf jaar de dienst te verlaten. Boswachter worden lijkt hem wel wat.

Tekst en foto: Mariska Kruijff

Vlijm schat in dat 95 procent van de bevolking in Al Muthanna blij is met de aanwezigheid van de Nederlandse militairen. "De samenwerking met de bevolking verliep dan ook erg goed. Wel hebben we af en toe onze tanden moeten laten zien. Een cementfabriek werd bijvoorbeeld elke nacht door plundersaars overvallen. Dat leidde twee keer tot vuurcontact. Het resultaat was dat de plunderingen stopten en er ook weer mensen in de fabriek aan de slag konden. Zo hebben we toch achthonderd mensen weer aan het werk kunnen helpen." Ook in het bestrijden van de wapenhandel en corruptie leveren de Nederlandse militairen volgens hem een belangrijke bijdrage. "Daardoor kunnen ontwikkelingsprojecten goed op gang komen. Ik ben ervan overtuigd dat elke euro op de plaats van bestemming terecht komt en niet in anderen zakken verdwijnt."

Terug in de tijd

"Op veel plekken in Irak ga je een paar duizend jaar terug in de tijd", vervolgt Vlijm. "Het enige verschil is dat je nu tussen de bedoeïenen een tank ziet staan. Ik heb me er echt over verbaasd hoe de mensen daar door kunnen gaan met leven. Wat bijvoorbeeld een diepe indruk op mij achterliet, was een vrouw die alleen met twee kinderen in een klein lemen hutje woonde. Ze had alleen vijf schapen en een ezel. Om de dieren in leven te kunnen houden, verzamelde ze onkruid." Hij zwijgt even. "Door mijn werk bij Defensie ben ik me pas goed gaan beseffen, hoe goed we het in Nederland hebben. Ik heb een keer een kind aangeboden gekregen: dan snap je niet dat we hier klagen over anderhalf procent meer of minder."

De West

Vlijm werkt inmiddels alweer zes jaar bij de marine. Binnenkort vertrekt hij samen met zijn vrouw naar Aruba, waar hij een jaar aan de slag gaat als

Thuisfront

Het thuisfront vormt de belangrijkste reden om zijn militaire loopbaan te beëindigen. "Als je een relatie hebt, dan is dit best een egoïstische baan. Neem nou de lange periodes die je van huis bent. Zelf zat ik er ook niet om te springen om naar Irak te worden uitgezonden. Maar het hoort er nu eenmaal bij. Ik vond dat ik dus niet moest zeuren en heb geprobeerd om goed werk te verrichten. Ik ben ervan overtuigd dat dat gelukt is."

De marinier merkt dat lang niet iedereen in Nederland het belang van vredesmissies inziet. "Veel mensen denken: 'Laat de bevolking het daar zelf maar uitzoeken. Ze kiezen er toch zelf voor om te vechten?' of 'Wij Nederlanders zouden zoiets nooit doen.' Maar als je niks meer hebt en er staat een oorlog voor de deur, dan heb je weinig te kiezen. Dan doe je gewoon mee. Wij zouden in zo'n situatie waarschijnlijk precies hetzelfde reageren."